H. C. ANDERSEN

PALČICA

Naslov originala:

H. C. ANDERSEN

TOMMELISE

ILUSTRIRAO GUSTAV HJORTLUND

H. C. ANDERSEN

PALČICA

PROSVJETA
ZAGREB 1967

Bila jednom neka žena koja je veoma željela da ima malo, malecno dijete, ali nije znala gdje da ga nađe. Onda ode jednoj staroj vještici i reče joj:

— Tako bih željala đa imam dijete. Hoćeš li me naučiti kako da dođem do njega?

— To je bar lako! — reče vještica. — Uzmi ovo zrno ječma, ono nije od one vrste što raste na njivi, niti što ga zoblju kokoši. Posij ga u lonac, pa ćeš imati šta da vidiš!

— Hvala ti — reče žena i dade vještici dvanaest novčića, pa ode kući i posija ječam kako ju je vještica naučila. Odmah izraste veliki lijep cvijet nalik na tulipan, samo su mu latice bile čvrsto zatvorene, kao da je još pupoljak.

— Kako je divan cvijet! — reče žena i poljubi njegove lijepe crvene latice. U tom času u cvijetu nešto snažno puče i on se otvori. Bio je to zaista tulipan, sad se dobro vidjelo. A usred cvijeta, na zelenu tučku, sjedila je malena djevojčica, nježna i ljupka. Bila je visoka jedva jedan palac i zato je nazvaše Palčica.

Divno uglačana orahova ljuska bila joj je kolijevka, plave latice ljubičice jastuci, a ružina latica pokrivač. Tu je Palčica spavala noću, a danju se igrala na stolu, gdje je žena stavila tanjurić obložen vijencem cvijeća čije su stabljike bile u vodi. Po vodi je plivala velika latica tulipana i na njoj je Palčica sjedila i plovila s jedne strane tanjurića na drugi, a imala je dvije bijele konjske dlake kao vesla.

To je zaista bilo pravo uživanje. Znala je i da pjeva tako nježno i ljupko kako još nitko nije čuo.

Jedne noći, dok je Palčica spavala u svojoj maloj postelji, kroz razbijeno okno na prozoru uskoči ružna žaba krastača. Žaba je zaista bila vrlo ružna, velika i vlažna. Ona skoči ravno na stol, gdje je Palčica spavala pod svojom rumenom ružinom laticom.

— To će biti divna žena za mog sina! — uzviknu krastača, ščepa orahovu ljusku sa Palčicom i iskoči kroz prozor u vrt.

Tuda je protjecao veliki i širok potok, a uz obalu je bilo močvarno i muljevito. Tu je stanovala krastača sa sinom. I on je bio ružan i odvratan, pljunuta majka!

— Kva, kva, kre-ke-ke-ke! — bilo je sve što je kazao kad je vidio lijepu malu djevojčicu u orahovoj ljusci.

— Ne govori tako glasno, jer ćeš je probuditi! — reče stara krastača — mogla bi pobjeći od nas, laka je kao labudovo perce. Stavit ćemo je u rijeku na jedan široki lokvanj. Za nju tako malu to će biti kao otok. Odatle ne može pobjeći dok ne spremimo svečanu sobu dolje u mulju, u kojoj ćete stanovati i živjeti.

Na rijeci je raslo mnogo lokvanja sa širokim zelenim lišćem, koje izgeda kao da pliva po vodi — najdalji list bio je i najveći. Tamo otpliva stara krastača i stavi na list orahovu ljusku s Palčicom.

Maleno siroče probudi se rano u zoru i kad vidje gdje je, stade gorko plakati, jer je voda bila svuda oko nje.

Stara krastača čučala je u mulju i kitila svadbenu sobu trskom i žutim lokvanjem, jer je htjela da je lijepo udesi za snahu.

Onda otpliva sa svojim ružnim sinom do lista gdje je bila Palčica. Htjeli su da uzmu njenu lijepu postelju i da je prenesu u sobu prije no što Palčica tamo uđe.

Stara krastača joj se duboko pokloni u vodi i reče:

— Vidiš li, ovo je moj sin, on će ti biti muž, i lijepo ćete živjeti dolje u mulju.

— Kva-kva! Kre-ke-ke-ke! — to je bilo sve što je sin znao da kaže.

Onda uzeše lijepu posteljicu i otplivaše s njom, a Palčica ostade sasvim sama, pa tužno zaplaka na zelenom listu, jer nije htjela da živi kod odvratne krastače, ni da njenog ružnog sina uzme za muža.

Ribice koje su plivale po vodi vidjele su krastaču i čule što je rekla. Stoga su promolile glave da vide malu djevojčicu. Čim vidješe kako je ljupka, sažališe se na nju što mora živjeti s ružnom krastačom.

Ne, to se ne smije nikad dogoditi! One se okupiše u vodi oko zelene peteljke lista, pregrizoše je, i list otplovi niz vodu s Palčicom, daleko, gdje žaba krastača nikad ne može doći.

Palčica je plovila sve dalje i dalje, prošla je pored mnogih gradova. Ptičice su sjedile u žbunju na obali i pjevale:

»Kako je lijepa ova mala djevojčica!«

List sa Palčicom plovio je sve dalje i dalje, pa je tako Palčica otišla iz svog zavičaja.

Jedan lijep bijeli leptirić stade da oblijeće oko nje i naposljetku se spusti na list, jer mu se svidjela majušna djevojčica, a Palčica se radovala što je žaba krastača ne može više stići. Sunce je obasjavalo vodu i sijalo kao čisto zlato. Palčica skine svoj pojas, priveza jedan kraj oko leptira, a drugi pričvrsti za list, pa je on sad plovio brže, a i ona s njim.

U tom trenutku doleti jedan veliki hrušt, opazi Palčicu i začas je obavi svojim nogama oko tananog struka i odleti s njom na drvo.

Zeleni list otplovio je niz rijeku, a leptir je letio s njim, jer je bio vezan za list i nije se mogao osloboditi.

Ah, kako se sirota Palčica uplašila kad je hrušt poletio s njom na drvo! Najviše od svega bijaše joj žao lijepog bijelog leptira, kojeg je vezala za list, tako da se nije mogao osloboditi, pa će tako umrijeti od gladi.

Ali hrušt se uopće nije osvrtao na to. On sjedne s njom na najveći zeleni list na drvetu, dade joj da pije medeni sok iz cvijeća, i reče da je lijepa, iako nimalo ne liči na hrušta.

Malo zatim dođoše u posjetu ostali hruštevi koji su stanovali na drvetu. Razgledali su Palčicu, a gospođice hruštice napućiše pipke i rekoše:

— Ima samo dvije noge, ala je to bijedno!

— Nema ni pipke!

— Kako je tanka u struku! Fuj! Liči na čovjeka. Ala je ružna! — govorile su sve hruštice, iako je Palčica bila zaista ljupka.

Tako je izgledalo i hruštu koji ju je oteo, ali kako su svi tvrdili da je ružna, naposljetku i on povjerova u to pa ne htjede više da je drži kod sebe. Mogla je da ide kud hoće.

Sletješe s njom s drveta i metnuše je na jedan krasuljak. Tu je Palčica plakala što je tako ružna da je čak ni krušt neće, a ipak je bila najljupkije stvorenje koje se može zamisliti — nježna i mila kao najljepša ružina latica.

Preko cijelog ljeta živjela je jadna Palčica sasvim sama u velikoj šumi. Isplela je postelju od vlati trave i objesila je pod veliki čičkov list — tako je kiša nije kvasila. Hranila se slatkim cvjetnim sokom, a pila rosu koju je svakog jutra skupljala po lišću.

Tako prođoše ljeto i jesen, pa dođe i duga hladna zima. Sve ptice, koje su joj tako lijepo pjevale, odletješe svojim putem. Trava i cvijeće uvenuše, veliki čičkov list pod kojim je stanovala zgrči se i ostade samo žuta svenula drška.

Palčici je biło strašno hladno jer joj se haljinica poderala. Poče i snijeg da vije i svaka pahuljica koja bi na nju pala činila se Palčici kao što bi nama izgledalo da nas netko zasipa punim lopatama snijega, jer smo mi veliki, a ona je bila jedva kao palac. Sirotica se umota u jedan uveli list, ali to je nije ugrijalo. Sva je drhtala od zime.

Baš uza samu šumu, kamo je sad stigla, bila je jedna velika njiva, ali je žito bilo odavno odneseno, samo je gola suha strnjika štrčala iz zamrznute zemlje. Kroz nju je Palčica prolazila kao kroz šumu, drščući od zime.

Idući tako, stiže do vrata poljskoga miša. Pod strnjikom se nalazila mala rupa. Tu je u zavjetrini ugodno živjela poljska mišica: imala je punu sobu žita, lijepu kuhinju i smočnicu.

Uboga Palčica stade pred vrata, kao kakva mala prosjakinja, i zamoli komadić ječmenog zrna, jer već dva dana nije ništa okusila!

— Siroče malo! — sažali se poljska mišica, jer je ona u biti bila veoma dobroćudna — uđi u moju sobu, pa ćeš jesti sa mnom.

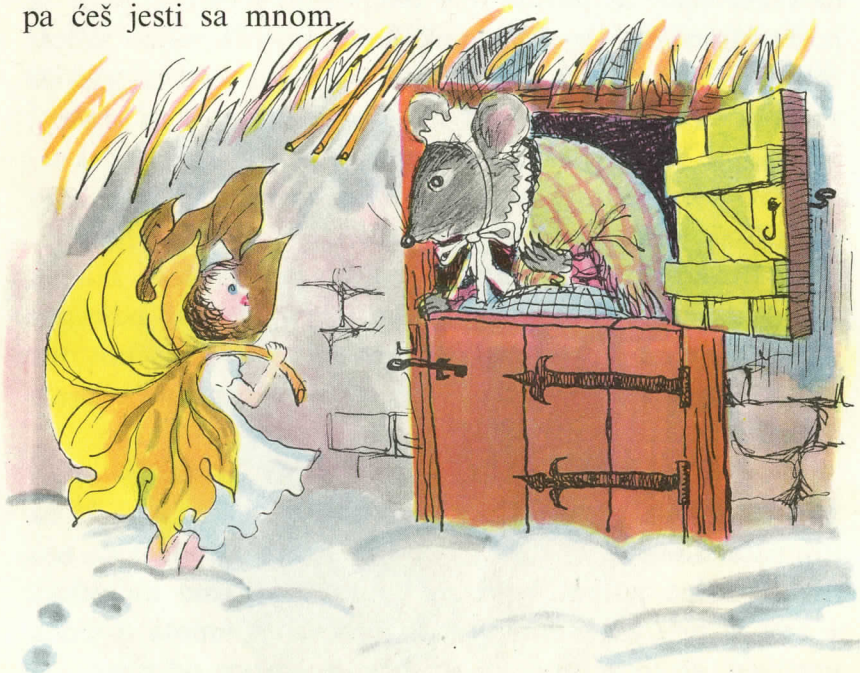

Budući da joj se Palčica svidjela, reče joj:

— Možeš ostati kod mene preko zime, ali treba da mi lijepo održavaš sobu i da mi pričaš priče, jer to veoma volim.

I Palčica je činila sve što je zahtijevala dobra stara mišica, pa joj je bilo vrlo dobro.

— Uskoro će nam doći gosti — reče jednom poljska mišica — moj susjed dolazi obično svakog dana da me posjeti. On je još bogatiji od mene. Ima velike dvorane i nosi lijepo crno baršunasto krzno. Kad bi mogla da se udaš za njega, bila bi dobro zbrinuta. Ali, on ne vidi. Morala bi mu pričati najljepše priče koje znaš.

Ali se Palčica nije na to osvrtala: njoj nikako nije bilo stalo do tog susjeda, jer je susjed bio krtica. Dolazio je u posjetu u svom crnom baršunastom krznu, bio je bogat i učen, pričala je mišica, stan mu je više od dvadeset puta veći od njenog, ali sunce i lijepo cvijeće nije nikako trpio i prezirao ih je, jer ih nikad nije ni vidio.

Kad je susjed došao, Palčica mu je pjevala pjesme »Poleti, hruštu, poleti« i »Pošao fratar na livadu«, tako da se susjed krt zaljubio u nju zbog njenoga lijepog glasa, ali ne reče ništa, jer je bio razuman. On je nedavno prokopao kroz zemlju dug hodnik od svoje do njihove kuće i dopustio je poljskoj mišici i Palčici da se njime šetaju kad god zažele. Ali ih je upozorio da se ne plaše mrtve ptice koja leži u hodniku: to je prava ptica s perjem i kljunom, koja je sigurno uginula nedavno, kad je počela zima, a zakopana je baš tamo gdje je on prokopao svoj hodnik.

Krtica uze u usta komadić trulog drveta, jer ono sija u mraku kao baklja, pa pođe naprijed da im osvijetli

dug mračan hodnik. Kad stigoše do mjesta gdje je ležala mrtva ptica, krt upre svojim rilom u strop i odgrnu zemlju, tako da se pojavi veliki otvor kroz koji se probi svjetlost.

Dolje je ležala mrtva lasta s lijepim krilima priljubljenim uz bokove, noge i glavu zavukla je u perje. Jadna je ptica sigurno umrla od zime.

Palčici je bilo žao, jer je veoma voljela sve ptičice, koje su joj cijeloga ljeta tako lijepo pjevale i cvrkutale, ali krt odgurnu lastu svojim kratkim nogama i reče:

— Ova više neće zapjevati! Kako je bijedno roditi se kao ptica! Sreća je što nijedno od moje djece neće to biti. Takva ptica nema ničeg osim svog cvrkutanja, pa mora zimi uginuti od gladi.

— Pravo kažete, baš govorite pametno — reče poljska mišica. — Šta ima ptica od sveg svog cvrkutanja kad dođe zima? Mora da gladuje i da se smrzne. Ali kažu da je to vrlo otmjeno.

Palčica ne reče ništa, ali kad ono dvoje okrenuše leđa ptici, ona se sagne, ukloni malo perja s glavice i poljubi pticu u zatvorene oči.

»Možda je to ona koja mi je ljetos tako lijepo pjevala — pomisli — koliko mi je radosti učinila, draga lijepa ptičica.«

Krt opet zatrpa otvor kroz koji se probijala svjetlost i otprati susjede kući.

Cijele noći Palčica nije mogla zaspati, već ustade s postelje i isplete od sijena veliki lijep pokrivač, odnese ga dolje i pokri njime mrtvu pticu, sa strane joj stavi pamuka koji je našla kod mišice u sobi, da bi joj bilo toplo na hladnoj zemlji.

— Zbogom, lijepa mala ptičice! — reče — zbogom, i hvala ti na lijepoj pjesmi ljetos, kad je sve drveće bilo zeleno i sunce sijalo tako toplo na nas.

Zatim spusti glavu ptičici na grudi, ali se vrlo uplaši, jer joj se učini kao da tu nešto kuca. To je bilo ptičje srce. Lasta nije bila mrtva, nego je samo zamrla, sad se ugrijala i opet oživjela.

U jesen sve laste lete u tople krajeve, ali ako koja zakasni, smrzne se i padne kao mrtva. Gdje padne, tu i ostane dok je hladan snijeg ne pokrije.

Palčica je drhtala od straha, jer je ptica bila velika prema njoj, koja je bila jedva palac visoka. Ali prikupi hrabrost i zatutka pámuk još čvršće oko sirote laste, donese list metvice, koji joj je služio kao pokrivač, i pokri lasti glavu.

Naredne noći opet se prikrade i nađe pticu sasvim oživjelu, ali tako malaksalu da je jedva mogla samo na trenutak otvoriti oči i pogledati Palčicu, koja je stajala s komadićem trulog drveta u ruci, jer nije imala druge svjetiljke.

— Hvala ti, milo čedo! — reče joj iznemogla lasta. — Tako sam se lijepo ugrijala. Uskoro će mi se vratiti snaga i moći ću opet da letim na toplom suncu!

— O! — reče Palčica — napolju je tako hladno, pada snijeg i smrzava se. Ostani u svojoj toploj postelji, ja ću te njegovati!

Zatim donese lasti vode u ružinoj latici, a lasta se napi i ispriča joj kako je povrijedila jedno krilo na nekom trnu i stoga nije mogla da leti brzo kao druge laste, koje su odletjele daleko u tople krajeve. Naposljetku je pala na zemlju, ali se više ničega ne sjeća i nikako ne zna kako je dospjela ovamo.

Lastavica tu prezimi. Palčica je bila dobra prema njoj i vrlo je zavoljela. Ni krtica ni miš nisu ništa znali o tome, jer oni nisu trpjeli sirotu lastu.

Čim granu proljeće i sunce ogrije zemlju, lasta se oprosti od Palčice. Djevojčica otvori rupu koju je krtica ranije načinila, a sunce divno sinu unutra. Lasta upita Palčicu bi li pošla s njom, mogla bi joj sjediti na leđima, pa da zajedno odlete daleko u zelenu šumu. Ali Palčica je znala da bi to razočaralo staru mišicu.

— Ne, ne mogu poći! — reče Palčica.

— Zbogom! Zbogom, lijepa djevojčice! — reče lasta i poleti k suncu. Palčica je gledala za njom i oči joj se napuniše suzama.

— Cvrrr! — zapjeva ptica i odleti u zelenu šumu.

Palčica je bila žalosna. Nikako je nisu puštali napolje na toplo sunce. Žito koje je bilo zasijano na njivi iznad kuće poljskog miša izraslo je visoko uvis. To je bila prava šuma za jadnu djevojčicu, visoku samo jedan palac.

— Treba preko ljeta da spremim darove! — reče joj mišica. — Zaprosio te susjed, mudri krt u baršunastom krznu. Treba da imaš vunene i pletene opreme, treba da imaš na što ćeš sjesti i leći kad postaneš njegova žena.

I Palčica je morala uzeti vreteno i presti, a mišica je najmila četiri pauka da predu i tkaju i dan i noć.

Svake večeri dolazio im je susjed krt u posjetu i govorio neprestano o tome kako, kad prođe ljeto, sunce neće sijati tako toplo i sagorijevati zemlju, te ona postaje tvrda kao kamen.

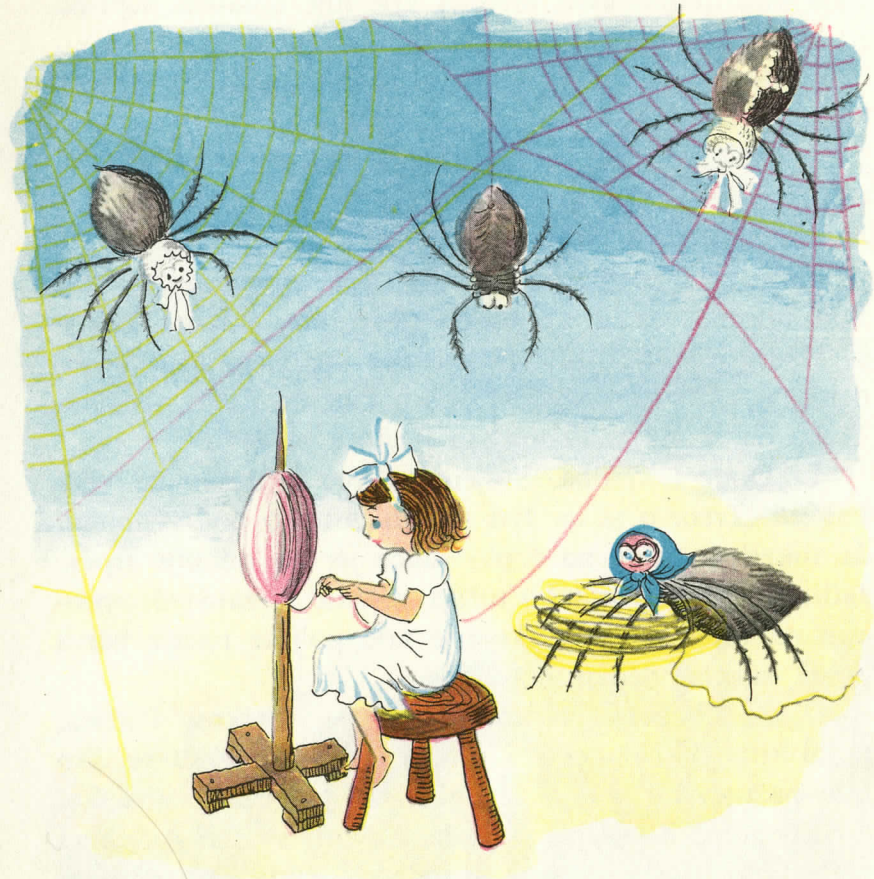

Da, kad ljeto prođe, bit će i svadba s Palčicom. Ali se jadna djevojčica nije nimalo radovala, jer nije voljela dosadnog susjeda krticu.

Svakog jutra, kad se sunce rađalo, i svake večeri, kad je zalazilo, iskradala bi se Palčica napolje, a kad bi vjetar povio vrhove klasja, mogla je vidjeti plavo nebo i razmišljati kako je svijetlo i lijepo napolju. Željela je da

opet vidi dragu lastu, ali ona više nije dolazila, sigurno je letjela daleko po zelenoj šumi.

Kad stiže jesen, bili su sasvim gotovi svadbeni darovi.

— Za četiri nedjelje bit će svadba! — reče joj poljska mišica, ali Palčica briznu u plač i reče da neće dosadnog susjeda krta.

— Ne govori gluposti — reče joj mišica. — Ne budi uporna, jer ću te ujesti svojim oštrim zubima. Baš je divan tvoj budući muž. Njegovo crno baršunasto krzno nema ni kraljica. On ima i dobru kuhinju i pun podrum. Treba da si mu zahvalna što te hoće za ženu.

Dođe i svadba. Susjed krt već je došao da vodi Palčicu. Trebalo je da živi s njim duboko pod zemljom, da nikad ne iziđe na toplo sunce jer ga on nije trpio. Jadno dijete bilo je tako tužno, moralo se zauvijek oprostiti od toploga sunca, koje je kod poljske mišice bar s praga smjela gledati.

— Zbogom, žarko sunce! — uzviknu Palčica, pruži ruke visoko uvis i prijeđe prag kuće, jer je žito bilo požnjeveno i njivu je pokrivala samo suha strnjika. — Zbogom! Zbogom! — reče i obgrli svojim ručicama malen crveni cvijet koji se tu našao. — Pozdravi mi malu lastu, ako je vidiš.

— Cvrrr! — ču se u tom trenutku iznad njene glave.

Palčica pogleda uvis i opazi lastu koja je baš tuda letjela. Čim vidje Palčicu, veoma joj se obradova. Djevojčica joj ispriča kako mora da pođe za ružnog susjeda krta i da živi duboko pod zemljom, gdje sunce nikad ne dopire. I, ne mogavši se savladati, zaplaka.

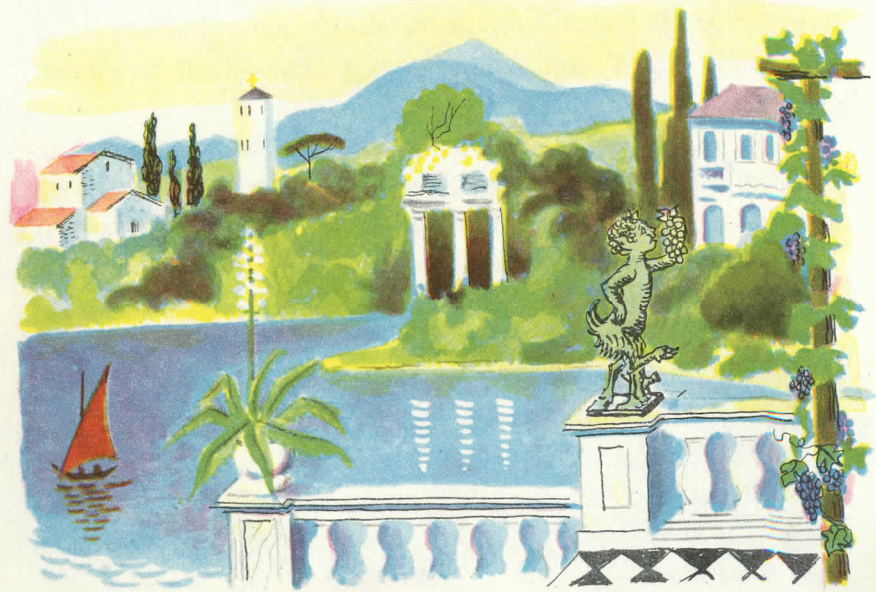

— Sad dolazi hladna zima — reče lasta — ja odlazim u daleke tople krajeve. Hoćeš li poći sa mnom? Možeš mi sjesti na leđa. Samo se priveži pojasom, pa ćemo odletjeti daleko od ružnog susjeda krta i njegove mračne sobe, daleko preko planina u tople zemlje, gdje sunce sije ljepše nego ovdje, gdje je uvijek ljeto i cvjeta

divno cvijeće. Poleti sa mnom, slatka mala Palčice, ti si mi spasila život kad sam ležala smrznuta u mračnom podzemlju!

— Poći ću s tobom — odluči Palčica, pope se ptici na leđa i noge stavi na njena raširena krila, pričvrsti svoj pojas za jedno od najjačih pera i lasta uzleti visoko iznad šuma i mora, visoko iznad velikih planina po kojima leži vječni snijeg.

Palčica je zebla u hladnim visinama, pa se zavukla pod toplo lastino perje, i samo bi promolila glavicu da pogleda svu ljepotu ispod sebe.

Tako stigoše u tople krajeve.

Tamo je sunce sijalo mnogo toplije, nebo je bilo dvaput više, a duž jaraka i ograda raslo je divno bijelo i crno grožđe.

Po šumama su rasli limunovi i naranče, svud je mirisalo na mirtu i metvicu, a putem su trčala prekrasna djeca i igrala se s velikim šarenim leptirima.

Ali lasta je letjela sve dalje i dalje, a što je dalje letjela, bivalo je sve ljepše i ljepše.

Pod divnim zelenim drvećem kraj plavog jezera stajao je sjajni bijeli mramorni dvorac iz starih vremena: vinova loza uvijala se oko visokih stupova, a sasvim na vrhu bilo je mnogo lastavičjih gnijezda i u jednom od njih živjela je lasta koja je nosila Palčicu.

— Evo moje kuće! — reče lasta. — Ako hoćeš sama potražiti koji od divnih cvijetova što dolje cvjetaju, spustit ću te tamo i bit će ti lijepo, kako samo poželjeti možeš.

— To je divno! — reče djevojčica i zaplješće ručicama.

U blizini je ležao veliki bijeli mramorni stup koji je pao na zemlju i razbio se u tri komada, a između njih raslo je divno bijelo cvijeće. Lasta sleti s Palčicom na jedan širok list.

Kad, gle čuda! Usred cvijeta sjedio je maleni čovjek, tako bijel i proziran kao da je od stakla. Na glavi je imao divnu zlatnu krunu, a na ramenima prekrasna sjajna krila, a on sam nije bio veći od Palčice. To je bio kralj cvijeća. U svakom cvijetu živio je jedan takav mali čovjek ili žena, ali ovo je bio njihov kralj.

— Ah, kako je lijep! — šapnu Palčica lasti.

Mali kraljević se uplaši od laste, jer je ona prema njemu, malenom i nježnom, bila divovska ptica. Ali kad vidje Palčicu, obradova se, jer je to bila najljepša djevojka

koju je ikad vidio. Stoga skine zlatnu krunu i stavi je Palčici na glavu, pa je zapita kako se zove i hoće li da mu bude žena.

Tako je Palčica trebalo da postane kraljica sveg cvijeća. Kraljević je bio nešto sasvim drugo nego što su krastačin sin ili susjed krt u crnom baršunastom krznu. Ona zato reče lijepom kraljeviću da pristaje, i iz svakog cvijeta izađe po jedna sićušna djevojčica ili dječak. Bili su tako ljupki da ih je radosno promatrala.

Svatko je donio Palčici neki poklon, ali najljepši od svih poklona bio je par lijepih krila velike bijele mušice. Pričvrstiše ih Palčici na leđa, pa je i ona letjela od cvijeta do cvijeta. To je bilo uživanje!

Mala lasta sjedila je u svom gnijezdu i pjevala im što je ljepše znala, a u srcu je ipak bila tužna, jer je veoma voljela Palčicu i nije željela da se ikada odvaja od nje.

— Nećeš se više zvati Palčica — reče kralj cvijeća djevojčici. — To je ružno ime, a ti si tako lijepa. Zvat ćemo te Maja.

— Zbogom! Zbogom! — reče mala lasta i opet poletje iz toplih krajeva u daleku Dansku. Tamo je imala malo gnijezdo između prozora, gdje živi čovjek koji zna da priča bajke. Njemu je pjevala »cvrrr« — pa otuda i znamo ovu priču.

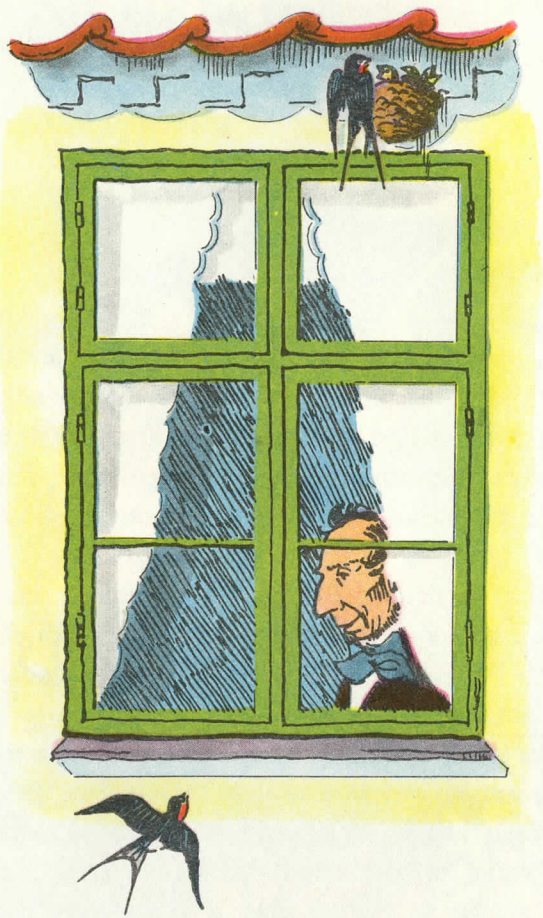

Ako jednom budete putovali u Dansku, nemojte zaboraviti da posjetite gradić Odense na otoku Finen. Tamo potražite Andersenovu ulicu i u njoj rodnu kuću velikog danskog pisca Hansa Christiana Andersena. Vidjet ćete: ta ulica ostala je i do danas ista kakva je bila prije više od sto pedeset godina, kada se postolaru Hansu Andersenu i njegovoj ženi pralji Ani Mariji, 2. travnja 1805. godine, rodio prvi sin — Hans Christian. Poslije očeve smrti, četrnaestogodišnji dječak ostavio je gradić Odense i otišao u Kopenhagen, glavni grad Danske. Usred tog velikog i njemu stranog grada, sa samo deset talira u džepu, taj dječak postao je najprije glumac!

Ali to siromašno proletersko dijete bilo je svjesno svojih stvaralačkih moći, probijalo se kroz život, gladovalo, doživljavalo poniženja i — počelo da piše. Njegove pjesme, drame, komedije, satire, humoreske, pripovijetke, putopisi i romani izražavali su duboko poznavanje nepravdi koje je vidio svuda oko sebe i koje je sam doživljavao.

Godine 1835. izišao je prvi svezak Andersenovih bajki, slijedeće godine drugi, ali je tek treći pobudio pažnju kritike, u vrijeme kad su neke od njih već postale prava svojina naroda. Do kraja života (umro je

4. travnja 1875) *Andersen je bio poznat kao najveći danski pripovjedač, ali su od mnogobrojnih njegovih književnih radova ostale žive samo bajke. Više od stotinu godina one se prevode na sve jezike svijeta, dramatiziraju se, filmuju i prerađuju u libreta za balete. Andersenovom nagradom svake godine nagrađuje se najbolja knjiga za omladinu u cijelom svijetu.*

Andersenov muzej u Odenseu prikuplja sva izdanja Andersenovih djela, pa ćete jednog dana, kad budete putovali u Dansku i navratili na otok Finen, pronaći u biblioteci tog muzeja ovu istu knjigu koja sad krasi vašu biblioteku.

Hans Christian Andersen: PALČICA. — Sa danskog prevela Vera Jugović. Redaktor: Vladimir Brodnjak. Korektor Ivanka Horvat. — Zajedničko izdanje: PROSVJETA, Zagreb i VUK KARADŽIĆ, Beograd. — Štampa: Štamparski zavod »Ognjen Prica« Zagreb — 1967

1087 ANDERSENOVE PRAVLJICE — OVITEK

Zbirka Andersenovih bajki u boji obuhvaća deset slikovnica:

RUŽNO PAČE
CAREVO NOVO RUHO
ŠTO GOD STARI URADI, UVIJEK JE DOBRO
SLAVUJ
SVINJAR
VELIKI I MALI NIKOLA
OGNJILO
PRINCEZA NA ZRNU GRAŠKA i
TAKO JE, ZAISTA
IVICA BUDALICA
PALČICA

Ove slikovnice objavio je prvi put danski izdavač Flensted. Zbirku je uredio Svend Larsen, direktor Andersenova muzeja, a ilustrirao Gustav Hjortlund, prema predmetima i odjeći iz Andersenova doba, koji se nalaze u Andersenovu muzeju.

Naša zbirka od deset slikovnica po neskraćenim tekstovima najljepših bajki Hansa Christiana Andersena naročito je namijenjena pionirskim i školskim knjižnicama, a treba da se nadje i u svakoj kući gdje ima djece pionirskog uzrasta.

IZDAVAČKO PODUZEĆE
PROSVJETA
ZAGREB

COPYRIGHT FLENSTED, PUBLISHERS
ODENSE, DENMARK